

اهالی سجادیه می‌گویند
با وجود بازیگری بوستان محله
هنوز مشکلات بسیاری باقی مانده است

«رستگار مقدم» سبز اما پر مسئله

سید محمد عطائی | بوستان رستگار مقدم در حاشیه بولوار میرزا کوچک خان و در محله سجادیه واقع است. این بوستان قدیمی سال هاست تنها فضای سبز محله و محلات مجاور، مانند کوی سلمان، به شمار می‌رود و اهالی، عابران و حتی زائران از آن استفاده می‌کنند.

در سال‌های گذشته، پروژه بازیگری این فضای سبز در دستور کار شهرداری منطقه ۵ قرار گرفت و پس از تأخیر و کش و قوس فراوان، سرانجام بهار سال گذشته افتتاح شد؛ خبری خوش که رضایت اهالی را به همراه داشت. با این حال، بوستان هنوز بی نقص نیست و تغییراتی کوچک می‌تواند آسایش بیشتری برای شهروندان فراهم کند. همراه چند نفر از اهالی و اعضای شورای اجتماعی محله سجادیه، ساعتی را در این بوستان گذرانیدیم و از نزدیک مشکلات آن را دیدیم.

● تردد آزادانه موتورسواران در بوستان

سید حسین غریبی، رئیس شورای اجتماعی محله سجادیه، همراه مابه خیابان شهید اعمادی می‌آید. او ورودی این قسمت را نشان می‌دهد که حفاظی ندارد و می‌گوید: اینجا درست نبش بوستان قرار دارد. موتورسواران به راحتی وارد فضای سبز می‌شوند.

سراغ ورودی اصلی بوستان می‌رویم. آنجا هم وضعیت بهتر از این نیست؛ در فلزی بوستان باز است و مسیر ورود موتورسواران غریبی می‌گوید: بارها این موضوع را تذکر داده‌ایم. مشکل اینجاست که حتی اگر عوامل فضای سبز، درهای اصلی را ببندند، باز هم موتورسواران از مسیر نبش بوستان، راه خود را پیدا می‌کنند. ما نمی‌گوییم که این موتورسواران بزهکار هستند؛ حضور موتور در فضای تفریحی، عامل ناامنی و سلب آرامش خانواده‌هاست.

● آب‌خوری‌هایی دور از دسترس

طاهره باقی، عضو شورای اجتماعی محله سجادیه، تعداد آب‌خوری‌های بوستان را کم و جانمایی آن‌ها را نامناسب می‌داند. او می‌گوید: اینجا دو

آب‌خوری دارد که تقریباً وسط بوستان قرار گرفته‌اند، در صورتی که بهتر بود یک آب‌خوری در حاشیه بوستان و نزدیک بولوار میرزا کوچک خان باشد. آنجا مسافران ایستگاه اتوبوس، راننده‌ها و حتی عابران بهتر می‌توانستند از آن استفاده کنند. بارها دیده‌ام رانندگان اتوبوس با عجله می‌دوند، بطری‌شان را از وسط بوستان پری می‌کنند و برمی‌گردند. او به برگزاری مراسم افطاری ساده در حاشیه بوستان اشاره می‌کند و ادامه می‌دهد: ماه رمضان هادر پارکینگ خودرودر حاشیه بولوار میرزا کوچک خان و کنار بوستان سفره افطاری ساده برپا می‌شود، اما شیر آب آشامیدنی خیلی دور است. حالا که بوستان با هزینه بسیار بازیگری شده، چرا آب‌خوری بیشتری در دسترس همه قرار نگرفته است؟

● سرویس بهداشتی با دسترسی دشوار

سرویس بهداشتی بوستان نیز بازسازی شده است و در فاصله کمی از میل آجریزی رستگار مقدم قرار دارد؛ با این حال، رمپی برای ورود به آن ساخته نشده است و پله‌هایش شیب تندی دارند. باقی می‌گوید: به مسئولان شهرداری منطقه ۵ گفتیم چرا برای این سرویس رمپ نساختید؟ بسیاری از مادرانی که همراه فرزندانشان به بوستان می‌آیند و کالسکه نوزاد دارند، نمی‌توانند از این سرویس استفاده کنند. کسانی هم که ویلچر نشین هستند، از سرویس بهداشتی محروم‌اند. هنوز صحبت‌های او تمام نشده که پیرمردی قصد پایین رفتن از پله‌ها را می‌کند. ارتفاع پله‌ها زیاد است و او با گرفتن دیوار، پله‌پله و با احتیاط پایین می‌رود.

باقی به مشکل دیگری هم اشاره می‌کند: سرویس بهداشتی از ساعت ۱۰ شب تا صبح بسته می‌شود. این ساعت تعطیلی ناخودآگاه این پیام را به شهروندان می‌دهد که از ساعت ۱۰ به بعد بهتر است در بوستان نمانند. برای رونق بیشتر این‌جا هم که شده، حداقل سرویس بهداشتی باید تا ساعت ۱۲ نیمه شب باز باشد.

● وسایل ورزشی در گوشه ناام بوستان

وسایل ورزشی قبلاً در سمت دیگر بوستان و نزدیک حاشیه خیابان شهید اعمادی قرار داشتند، اما چندی پیش با تصمیم مسئولان به گوشه‌ای در مجاورت دیوار منتقل شده‌اند؛ محلی که به دلیل دید محدود، حتی در روز هم کمی ناام به نظر می‌رسد، چه برسد به شب. روی دیوارهای اطراف وسایل ورزشی آثار دوده و آتش‌روشن کردن شبانه دیده می‌شود. کنار تجهیزات نیز خرده‌شیشه‌های بطری و پوسته سرنگ به چشم می‌خورد. در همین ساعت روز هم عده‌ای نزدیک وسایل ورزشی نشسته‌اند و مواد مخدر مصرف می‌کنند.

باقی می‌گوید: جانمایی وسایل ورزشی اصلاً مناسب نیست و هر چه مخالفت کنیم، بی نتیجه می‌ماند؛ چون مسئولان کار خودشان را می‌کنند و اصل را بر این موارد، از اهالی یا اعضای شورای اجتماعی محلات مشورت نمی‌گیرند.

● بوستان در قرق معتادان متجاهر

همراه باقی و غریبی کمی از وسایل ورزشی دور می‌شویم. پای درخت دیگری، عده‌ای از معتادان متجاهر مشغول مصرف مواد مخدر صنعتی هستند.

غریبی می‌گوید: بارها در گشت شبانه بسیج با معتادان متجاهر حاضر در بوستان برخورد کرده‌ایم، اما فایده ندارد و دوباره بازمی‌گردند.

محمد رضا قربانی، از اهالی محله، نیز می‌گوید: روزها جسته و گریخته معتادان متجاهری را می‌بینیم که اطراف بوستان، دور هم یا جداگانه

نشسته‌اند، اما از سر شب تا صبح، بوستان به نوعی در قرق این افراد است. حضورشان برای خانواده‌ها در ساعات شب و برای ورزشکارانی که صبح زود برای ورزش و نرمش می‌آیند، بیش از همه آزاردهنده است. غریبی ادامه می‌دهد: حضور پلیس، بسیج یا نهادهای دیگری فایده به نظر می‌رسد، چون نمی‌توان دائم و تمام شبانه روز در بوستان حضور داشت. تنه‌اراه، استقرار نگهبان دائمی در بوستان یا حضور پیرنگ مردم در این محیط است که خود به خود باعث می‌شود معتادان متجاهر احساس راحتی نکنند.

● بازی و ورزش با امکانات محدود

این بوستان تنها دو میز پینگ‌پنگ دارد که گویا مدتی شیشه آن‌ها هم شکسته بوده است. خبری از پایه‌تور و ایبال یا سبد بسکتبال نیست؛ امکاناتی که جوانان محله بارها مطالبه کرده‌اند.

زمین بازی کودکان با وجود داشتن وسایل متنوع و به روز، پاسخ‌گوی تعداد کودکان نیست. بوستان چهار تاب دارد، اما بچه‌ها باید مدت زیادی منتظر بمانند تا نوبتشان برسد.

غریبی می‌گوید: ما قردان زحمت شهرداری برای تجهیز این فضا هستیم. اگر امکان داشته باشد، اضافه کردن وسایل بازی می‌تواند به رونق بوستان و رفت و آمد بیشتر خانواده‌ها بینجامد.

● نیمکت‌هایی با جانمایی نامناسب

در اطراف زمین بازی کودکان، فقط دو نیمکت قرار دارد تا والدین بتوانند هنگام بازی، مراقب فرزندانشان باشند. سایر نیمکت‌ها یا فاصله زیادی از زمین بازی دارند یا پشت به آن قرار گرفته‌اند.

اکرم صادقی همراه دختر هفت ساله‌اش به زمین بازی آمده است. او برای اینکه چشم از فرزندش برندارد، روی چمن نشسته است و می‌گوید: شهرداری که این قدر زحمت کشیده، چرا همین نیمکت‌ها را دورتادور زمین بازی قرار نداده است تا مادرها مجبور نباشند برای مراقبت از فرزندانشان روی زمین بنشینند؟

مشکل مبلمان بوستان به همین جا ختم نمی‌شود. کمی آن طرف‌تر، گروهی از سالمندان عصرها دور هم جمع می‌شوند. محمد جمعه شفاهیان، یکی از آن‌ها، می‌گوید: سه نفرمان روی یک نیمکت جا می‌شویم و بقیه، چون می‌خواهیم دور هم باشیم، برای خودشان صندلی و چهارپایه می‌آورند. خیلی از بوستان‌های شهر فضایی برای دورهمی دارند، اما اینجا حتی دو نیمکت روبه روی هم ندارد.

● از باغچه‌های پرگل تا زمین‌های خاکی

بوستان در مجموع فضای دلچسپی دارد؛ درختان توت‌قطور قدیمی و گل‌آرایی چشم‌نواز، جلوه خوبی به آن داده است، اما وضعیت باغچه‌ها یک‌دست نیست. یک باغچه کاملاً پوشیده از فضای سبز است و باغچه کناری فقط خاک دارد. در یکی از همین باغچه‌های خاکی، چند کودک با برگ‌های خشک و تراشه‌های چوب آتش روشن کرده‌اند؛ بازی خطرناکی که کسی هم مانع آن هانمی‌شود.

باقی می‌گوید: درباره اینکه بخشی از فضای بوستان خاکی است و باعث بی نظمی و آلودگی می‌شود، اعتراض کردیم. مسئولان شهرداری منطقه پاسخ دادند که طراحی این بوستان به صورت بوستان جنگلی است و قرار نیست همه باغچه‌های آن چمن باشد. صحبت ما این است که اگر بوستان جنگلی هم هست، آیا نباید پوشش گیاهی داشته باشد؟

شهرا را محله در شماره‌های آینده، پیگیر پاسخ شهرداری منطقه است.